No. 2828 Woensdag 10 Maart 1937 54ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Drukker: B. L. Bogaers

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

Katholicisme en Communisme.

Het moge bekend zijn dat in Duitsland de laatste jaren verschillende keren, vooraanstaande katholieken vooral uit de sociale organisaties, in „Schutzhaft" genomen zijn op vermoeden dat zij met het communisme heulden.

In hoever dit een voorwendsel was, om dergelijke personen onschadelijk te maken, zullen we hier niet gaan beoordelen.

Maar een feit is, dat ook buiten Duitsland, en vooral onder niet-katholieke werkgevers katholieken heel dikwijls op een lijn gesteld worden zoal niet met communisten dat toch minstens met socialisten.

Voor iedere katholiek is het klaar en duidelijk, dat een dergelijk vooroordeel zijn grond heeft in een niet kennen van de sociaal-charitatieve beginselen der Katholieke Kerk.

Onder 't mom van moderniteit en vooruitgang willen sommige ideologen heden tabula rasa maken met ieder verleden en de gemeenschap op een nieuwe basis vestigen. Dan zou de geest om zo te zeggen opgezogen worden in de materie; men zou de mens in den vervolge niet meer als een menselijk wezen behandelen doch als een ding. Zijn zeden zouden buiten ale rationele of religieuse moraal vallen. Dáár is in het bijzonder het doel van het communisme gelegen, dat zijn gezindheid, zijn kleur niet verbergt maar ze eerder etaleert.

Tegenover deze onmenselijke ideologie steld de Kerk haar sociale charitas, waar alle ware rechten van de mens en van de burger in verenigd zijn, omdat, ver van mensen als dingen te behandelen, zij allereerst in ieder hunner een menselijk wezen ziet, geschapen naar Gods beeld, waarin het geestelijke op het materiële de overhand heeft.

We kunnen hier wijzen op de encycliek „Quadragesimo Anno" waarin het essentiële van de sociale charitas der kerk is vastgelegd. Zoals Paus Pius zegt kan het economisch en sociaal organisme slechts zuiver worden gesteld als het aan allen en aan een ieder van zijn leden alle goederen en alle bronnen verschaft van de materie, van de industrie.

„Deze goederen moeten in voldoende mate aanwezig zijn om te voorzien in de behoefte van een menswaardig bestaan en om de mensen tot die graad op te heffen van welvaart en cultuur die, mits men er een verstandig gebruik van make, geen hinderpaal vormt voor de deugd, maar er integendeel de beoefening van vergemakkelijkt."

De Paus zegt ook nog: „Het proletariaat en het pauperisme zijn twee onderscheiden zaken. Te ontkennen is niet, dat het bestaan van een menigte van proletariërs enerzijds en een klein aantal rijken anderzijds, bewijst, dat de rijkdommen, in zo grote overvloed aanwezig in ons tijdperk van industrialisatie, slecht verdeeld zijn en niet toegepast worden, zoals met de behoeften der verschillende klassen zou overeenkomen".

Christus heeft de slechte rijken veroordeeld, maar Hij heeft de mogelijkheid open gelaten, dat er ook goede rijken kunnen bestaan; zij b.v. die van hun rijkdommen een redelijk gebruik maken. Niets is meer verachtelijk ten overstaan van het Evangelie — dat gelukzalig de armen van geest heet — dan de dictatuur van het goud ten profijte van enigen en ten koste van de menigte.

Verder worden door de Paus niet alleen dèze rijkdommen veroordeeld, maar ook de opeenstapeling van machten — economische vooral — door een klein aantal mensen die eigenlijk geen bezitters zijn maar simpel de gérants van het kapitaal, dat zij willekeurig beheren.

De veroordeling van het kapitalisme brengt niet de veroordeling van het kapitaal met zich mede. De remedie tegenover de verschrikkelijke misbruiken bestaat integendeel in de wijze van samenwerking van het kapitaal met de arbeid.

Kapitaal en arbeid hebben ieder een rol in de productie te spelen en het behoort tot de taak der publieke overheid, de eenheid tussen beide vormend, om ieder te geven wat hem toekomt en terug te voeren tot de behoefe der gemeenschap of tot de normen der sociale rechtvaardigheid de hulpbronnen van deze wereld.

Men moet werken aan de verheffing van het proletariaat en hierbij niet uit het oog verliezen dat het doel van een wijze en menselijke sociale organisatie hierin bestaat, ieder burger in de gelegenheid te stellen, om het ene feit dat hij mens is, een leven te leiden dat inderdaad waardig aan het menselijk wezen is, in iedere plaats, te allen tijde en onder iedere voorwaarde.

In het licht van deze algemene beginselen kunnen we van nu af in grote lijnen de sociale charitas der Kerk stellen, **d.w.z. de verhoudingen die ieder Katholiek, die zijn geloof beleeft, moet trachten te vestigen tussen de christelijke naastenliefde en de sociale gerechtigheid.**

* * *

De christelijke naastenliefde verplicht ons om alle mensen lief te hebben, niet omdat de mensen recht op liefde hebben, maar omdat God het wil, en, ons gevend de genade, ons er de middelen toe te verschaft. Christelijk gesproken geven wij hun, naar het voorbeeld van Jesus-Christus, datgene, wat hun niet verschuldigd is.

De gerechtigheid daarentegen verplicht ons, op het plan van de rechten van de mens, niet de mensen te beminnen maar hun menselijke rechten, en dus aan ieder en aan allen te geven, waarop zij recht hebben.

En door het enkele feit dat alle mensen geen dingen zijn of machines, hebben allen het recht om menselijk te leven, op een manier, waardig aan een wezen, met rede en vrijheid begaafd.

Wat is nu nodig om als mens te leven?

Allereerst werken om zijn brood te verdienen. Ieder mens heeft recht, naar het Evangelisch woord, om in het zweet zijns aanschijns zijn brood te verdienen. En hij moet voldoende brood winnen om zijn arbeid te leveren, — een menselijke en geen dierlijke of machinale arbeid.

En het dagelijks brood is ook het brood van morgen. Zonder de zekerheid van de dag van morgen bestaat er geen middel om menselijk, redelijk en vrij te leven.

Wat aan alle mensen moet verzekerd worden is de menselijke gerechtigheid, die welke uit de eenheid der natuur — in tegenstelling tot de dieren, machines en dingen — voorspruit en die het essentiële van het menselijk leven omvat: het dagelijks brood, voeding, kleding, vrouw en kinderen teneinde op te voeden tot deugdzame, vrije, redelijke wezens.

En deze rechten berusten op de gelijkheid der natuur, **de gelijkheid van de soort.**

Het is op dit gemeenschapsfundament dat het sociale leven onwankelbaar moet worden gevestigd.

Al onze liefdeskracht, onze bovennatuurlijke charitas moet neigen naar de verwezenlijking van deze menselijke gerechtigheid.

En nu komen we tot de indruk, die sommige niet-katholieken en ook wel eens katholieke kapitalisten hebben, dat Communisme en Katholicisme elkaar op sommige punten raken, dat hun wegen kruisen, b.v. als het gaat om het kapitalisme te bestrijden of om het proletariaat te verheffen. Wanneer men echter van nabij schouwt dan bemerkt men, dat 't hier meer om woord-coïncidentie gaat dan om realiteiten. Beide toch geven aan het woord kapitalisme geen zelfde betekenis. De communisten gaan zover, dat ze zelfs het kapitaal veroordelen. Het katholicisme beveelt daarentegen samengaan van kapitaal en arbeid, zoals reeds in de aanvang werd aangetoond.

Het communisme is de onderscheiden trek van de moderne economie, de natuurlijke vrucht van een economisch liberalisme of van de vrije concurrentie zonder limiet.

Ten opzichte van het proletariaat is de tegenstelling nog scherper. Het is alles verschillend: het doel, dat deze twee leerstellingen volgen, de sentimenten, die ze inspireren en de methoden, die ze gebruiken.

Verdeeld door de opvatting omtrent de mens, cultuur, de beschaving zijn katholicisme en communisme het nog meer door de gevoelens die hen aandrijven.

Tegenover de liefde-dienst van het katholicisme staat het communisme met zijn leerstellingen van haat. Het is door de haat der klassen, dat de communisten het lot beweren te zullen verbeteren van het proletariaat. Zij haten de oorlog — iedere burgeroorlog — uitgezonderd wel te verstaan de burgeroorlog, die hun veroorlooft hun doel te verwezenlijken en op de ruïnes van de geestelijke en christelijke beschaving een zuiver materiële beschaving bouwt. Het is duidelijk, dat deze leerstelling van haat zich niet met de godsdienst kan verenigen, waarvan het eerste gebod is, zijn naaste gelijk zich zelven lief te hebben.

KONINGIN MARY. **Koningin Mary,** die meter was bij het dopen van de dochter van de Hertog van Kent, droeg bij deze gelegenheid geen rouwkleed voor de eerste keer sinds de dood van Koning George V. Hier ziet men de Koningin met de Hertogin van Gloucester na de plechtigheid.

Opstandige Jeugd.

In de „Indische Koerier" schrijft Si Kilat:

Slagwoorden zijn prachtdingen, maar... men zij er zeer voorzichtig voor! **Men laat er zich zo licht door misleiden. Een van de gevaarlijkste, die ondergetekende kent, lijkt hem wel het: Wie de jeugd** heeft, heeft de toekomst! Tot op zekere **hoogte is dit natuurlijk juist, doch men zij toch buitengewoon voorzichtig met op deze bewering te vertrouwen. De practijk en de geschiedenis zijn daar om te laten** zien, dat het tegendeel ook lang niet ongebruikelijk is.

Zo zijn bijv. de anti-clericalen en de kerkvervolgers in **Frankrijk** welhaast zonder uitzondering leerlingen van de kloosterscholen en men legge zijn oor eens te luisteren bij de abiturienten van ons bijzonder onderwijs! Wie niet horende doof en ziende blind is, weet, dat hij, die op heden de jeugd opvoedt, volstrekt niet zeker is van de dag van morgen.

Jeugd, gezonde krachtige jeugd, is altijd meer of minder opstandig en revolutionnair. Hebben de ouderen in hun jongere jaren soms allles maar als zoete koek opgegeten wat hun ouders, onderwijzers en geestelijke opvoeders hun voorhielden en hebben zij niet meestal ook pas na lange zware strijd de levensbeschouwing leren aanvaarden, die men hun voorhield doordat zij de superioriteit ervan gingen beseffen. Een bevoorrechte kleine minderheid, samengesteld uit begaafden, begenadigden en sufferds traden direct met vaste stap in het voetspoor der ouderen. Maar de grote meerderheid? Bij de meeste kwam pas langzaam het besef: die ouwe sokken hadden toch gelijk, ze hadden gelijk, ze hadden eigenlijk helemaal gelijk! Wat ben ik blij, dat zij mij, weerspannige jonge muilezel, in hun levensbeschouwing opvoedden al zie ik, als kind van een nieuwe tijd, tal van dingen anders dan zij en **zal ik ook** in vele gevallen anders handelen. Maar in de hoofdzaken hadden zij gelijk; het **fundament, waarop zij stonden, was goed.**

Velen brengen het echter niet zo ver en gaan tussentijds voor de levensbeschouwing hunner ouders verloren.

Voor ons katholieken is op het ogenblik het vraagstuk wel zeer actueel, daar men in meer dan één land de openbare christelijke opvoeding der jeugd onmogelijk wil maken. Maar men vertwijfele niet te gauw — hoe verschrikkelijk ook het heden kan zijn. Men bedenke maar even, dat zelfs in Rusland de machthebbers van heden volstrekt niet zeker zijn van de jeugd van heden en der toekomst.

De menselijke natuur, de natuur der jeugd op de eerste plaats, herneemt vroeger of later zijn rechten — nooit zijn die blijvend met geweld te onderdrukken en elke opvoeding, die deze rechten vertreedt, die de wijsgerige en historische waarheid blijvend zou willen verkrachten, beleeft vroeger of later het faillisement — te indrukwekkender naarmate het langer met geweld wordt tegengehouden.

Er zijn onder de Nederlanders van omtrent de vijftig nog heel wat lieden, die door hun ouders thuis katholiek zijn opgevoed en nooit op een bijzondere school geweest zijn — ja, dikwijls waren zij de enigste of een der weinige katholieken hunner omgeving.

Zij behoren volstrekt niet altijd tot de minsten van hun generatie, integendeel! Ook al hebben zij zich in hun jonge jaren misschien dikwijls genoeg ellendig gevoeld, omdat zij van thuis Rooms moesten zijn.

Oostenrijk, Italië, Frankrijk, Spanje, (en ook Curaçao) zijn daar om te bewijzen, dat hij, die de jeugd heeft gehad, ze op heden volstrekt niet altijd nog heeft. Het hebben van de jeugd is dan ook een gevaarlijkst bezit omdat het zo buitengewone eisen stelt.

„Houden wat je hebt" is altijd lastig, maar nooit lastiger dan bij de jeugd, die dartel is als jonge veulens, achteruitslaat, de benen neemt om zich haast niet meer te laten vangen, enz. Wie door enige machtsdaad de gehele jeugd in bezit genomen heeft —— onverschillig wie en wat hij is, krijgt dat gewoonlijk al heel gauw te ervaren.

Men zij daarom niet te optimistisch zo men de jeugd heeft; niet te pessimistisch als men ze niet heeft. Jeugd moet altijd opnieuw weer veroverd worden — en dan liefst door voorbeelden en niet door woorden. Men moet bij de jeugd niet aankomen: „Zie naar mijn woorden, maar niet naar mijn werken."

Wee hen, die lichtzinnig op slagwoorden vertrouwen!

Si Kilat.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

De berichten die uit Spanje komen, blijven in ons de idee handhaven, dat te land althans de Nationalisten niet meer in de overhand zijn. Grote terreinverliezen zijn er wel niet te boeken, maar Oviedo en Toledo zijn toch niet door hen van vijandelijke aanvallen vrij gehouden kunnen worden, en aan de inname van Madrid schijnt voorlopig niet meer gedacht te kunnen worden.

De weg Valencia — Madrid is ook weer geheel in handen van de Roden, zodat het verkeer daarover zijn gewone gang heeft.

Van Nationalistische zijde worden echter de overwinningsberichten der Roden als bedriegelijke voorstellingen beoordeeld.

Ter zee schijnen de Nationalisten sterker. Verschillende schepen zijn in de laatste dagen door hen opgebracht en zelfs een regeringskruiser.

De non-interventie-commissie blijft met moeilijkheden kampen. Nu zit Duitsland weer met zijn betalingen te knoeien. De mogendheden willen geen Reichsmarken accepteren, daar deze in het buitenland geen waarde hebben en Duitsland wil niet in buitenlandse valuta betalen.

Omtrent de datum is na verschillende malen uitstel besloten deze thans op 13 Maart aan te vangen.

Maar nu heeft weer Vice Admiraal de Graaf bedankt om de opperste leiding te nemen en misschien wordt dit wel oorzaak dat ook Schout bij Nacht Olivier zich zal terugtrekken.

HET LAATSTE AVONTUUR OP HET DUIVELSEILAND.

Vlucht uit Cayenne naar Trinidad.

Door Roger Backwell.

Op het eiland Trinidad, behorend aan Engeland, gelegen aan de Noordkust van Zuid-Amerika, bevonden zich onlangs 5 Franse gestraften, die ontvlucht zijn van het „Duivelseiland". Volgens de Britse wet moeten zij feitelijk in open boten, waarmee ze kwamen in open zee worden gebracht, om te trachten land te bereiken. We hebben enkele malen ook hier op Curaçao zo'n aantal deporté's mogen herbergen. Doch deze vijf gestraften hadden zoveel geleden, dat de inwoners van Trinidad medelijden hadden met deze mensen en de Engelse regering een verzoek om gratie hadden ingediend, welke intussen door Frankrijk werd verleend.

Een gewapend Frans regeringsschip bevond zich op weg tussen Cayenne, de hoofdstad van Frans-Guyana, en het bekende „Duivelseiland". Toen het de kust passeerde, dicht bij de monding van een riviertje, lag daar een boot met 12 mannen, die met angstige gezichten 't schip in 't oog hielden. Doch zonder van koers te veranderen voer de boot verder en verdween achter de horizont. Voor de eerste maal dorsten de mannen in de boot verlicht opademen. Zij waren ontsnapten van het „Duivelseiland" en wisten nu, dat zij niet werden achtervolgd. Nu durfden zij het waagstuk ondernemen, om naar het 1000 K.M. verder gelegen Britse eiland Trinidad te roeien. Dáár lokte de vrijheid! Vèr van het vervloekte eiland, onder welks hete, verschroeiende zon zij hadden moeten boeten voor hun in Frankrijk begane misdaden, zouden zij een nieuw leven aanvangen!

Lang had men de vlucht voorbereid. Maandenlang hadden de mannen iets van hun water- en voedselrantsoen gespaard, om het aan hun leider, Gaspard, in bewaring te geven. Zij hadden zelfs enig geld weten te bemachtigen, waarmee zij van een bosneger een roeiboot hadden gekocht.

De gevluchten wisten niet, dat het schip, waarvoor zij zich hadden verborgen, een goede boodschap voor hen bracht... De kapitein van de boot moest n.l. van de Franse regering het bericht overbrengen, dat allen, die nog op het Duivelseiland werkten, een beter lot wachtte. Het Duivelseiland moest n.l. op last van de Franse regering, worden ontruimd, terwijl de gevangenen, die er nog verbleven, naar een plaats moesten worden overgebracht, waar zij een meer menselijk bestaan mochten leiden.

Nauwelijks was het schip verdwenen, of de vluchtelingen zetten koers in volle zee. Het lot scheen hun gunstig te zijn, want er woei slechts een lichte bries. Op de tweede dag van hun vlucht werden zij begeleid door een school haaien. Toch bleven de mannen hopen op een behouden aankomst op Trinidad... Als de zee maar kalm bleef. Op de vijfde dag van hun vlucht brak echter een storm los. De golven spoelden over de boot, waarbij een roeispaan verloren ging en waardoor alle levensmiddelen oneetbaar werden!

De toestand zou echter nog kritieker worden. De honger kwelde de vluchtelingen; de levensvoorraad was niet toereikend voor hen allen, waarom de leider, Gaspard, op een morgen verklaarde, dat er vier van de mannen over boord dienden te springen, wilde men niet allen letterlijk „voor de haaien" zijn. Gaspard had op tegenstand der vluchtelingen gerekend. Daar stond hij, op de voorsteven van de boot, gewapend met een mes. Nog voor iemand had durven besluiten, riep een van hen, Roger Morin genaamd: „Goed, ik wil mij opofferen!"

Splinters beslissen.

Doch Gaspard weigerde het voorstel aan te nemen. Hij wilde het lot doen beslissen en sneed, terwijl de anderen in het water blikten, waarin de haaien zwommen, stukjes hout van 'n plankje, acht lange en vier korte splinters. Zij, die de korte stukken trokken, zouden zich opofferen. Het lot wees Roger Morin, de beide bankrovers Hinault en Alarin en de roofmoordenaar Poquin, aan. Morin sprong als eerste over boord, de anderen volgden... Het water van de zee kleurde zich rood van het bloed der vluchtelingen, wier lichaam aan de hongerende vissen werd prijsgegeven... Gaspard was de eerste, die weer sprak: „Wij zullen dit moeten vergeten. Het is nog zo'n lange reis naar Trinidad...

De volgende morgen hield de storm op, doch de haaien verlieten het schip niet. Plotseling werd een der overgeblevenen, Robert genaamd door waanzin aangegrepen en viel Gaspard, de leider aan doch vóór de anderen Gaspard te hulp konden komen, had deze laatste de ongelukkige reeds omver gestoken...

De redding!

De zevende dag brak aan, de zee was kalm, doch de brandende zon en de het de vluchtelingen lastig makende vissen maakten het verblijf op zee tot een hel. De levensmiddelen raakten op en op de negende dag dronk men het laatste restje water op. In de hersens der vluchtelingen brandde slechts de vraag: Hoe ver is het nog naar Trinidad? Door de doorgestane angsten werd wederom een der mannen krankzinnig...

Veertien dagen na de aanvang der tocht door de „Blauwe Hel" verscheen er een schoener aan de horizont. De kapitein, die de boot in zicht kreeg, liet een reddingsboot uitzetten. Vijf der opvarenden waren nog in leven, hoewel tot het uiterste verzwakt. Men bracht de mensen aan boord van de schoener, terwijl de boot op sleeptouw werd genomen. Toen ging het naar Port of Spain, de haven van Trinidad!

Toen Gaspard de ogen opende, lag hij in het ziekenhuis. Ook de vier anderen waren in leven gebleven; twee van hen waren evenwel geestenskrank geworden. De volgende dag werd Gaspard verhoord door Engelse officieren, die reeds wisten, dat hij de leider van een groep ontsnapte gevangenen van het Duivelseiland was. Eerst toen hoorde de vluchtelingen van de boodschap, die de boot der Franse regering naar het Duivelseiland had gebracht en die voor hen vrijheid had betekend!

„Morin is vrij!"

„Wie van jullie is Roger Morin?" vroeg een der officieren. Gaspard vertelde nu, van het vreselijk einde van zijn kameraad en zijn lotgenoten. „Jammer", antwoordde de Engelsman, „ik kreeg juist bericht, dat Morin moest worden vrijgelaten. Een bankrover, die te Parijs is gearresteerd, heeft bekend de vervalsingen te hebben gepleegd, waarvoor Morin werd veroordeeld!"

Nadat de vluchtelingen voldoende hersteld waren, werd hun medegedeeld, dat zij volgens de Britse wet, weer in hun open schuit de zee moesten insteken, om te trachten, een andere kust te bereiken. Doch huiverend antwoordde Gaspard: „Dat niet! „Dat is zelfmoord."

De bewoners van Trinidad hebben intussen eenparig een verzoek gericht aan de Franse regering, om de vrijlating van de gestraften. Hierop heeft de regering gratie verleend onder voorwaarde, dat de vluchtelingen voorlopig in Trinidad moeten verblijven.

Of dus deze 13 Maart nog zal doorgaan staat nog wel te bezien.

In Genève heeft men de voorbesprekingen gehouden omtrent de grondstoffenconferenties: waar Italië en Duitsland zich buiten houden; já deze zelfs boycotten.

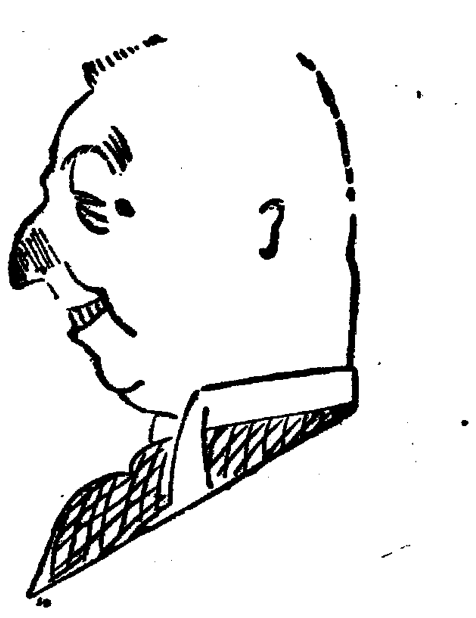
Of dit verstandig is van Duitsland nu het Koloniën wil om zich van grondstoffen te kunnen voorzien?

De Engelse vertegenwoordiger heeft op deze conferentie nog eens uitdrukkelijk verklaard, dat Engeland niet aan afstand van Koloniën denkt.

Na met hun diverse regeringen te hebben gepraat zullen over 3 maanden de heren weer eens in Genève bij elkaar komen.

Met dit weinige wereldnieuws kunnen we thans eens een ruimere bespreking geven van de z.g. Osloconferentie welke in den Haag gehouden wordt.

Toen in de eerste dagen, na het bekende interview van minister Colijn met enkele vertegenwoordigers van grote Scandinavische bladen, het Oslo—Ouchy verdrag weer op 't tapijt werd gebracht, schreef de Kath. Werkgever: „De fanfares schetteren weer over land en zee." En het blad vroeg zich af: „Zal de vrijhandels-rossinant opnieuw gaan dartelen en galopperen op het geschal der populaire hymne, of zal het oude beest weldra een plaatsje krijgen in het knekelhuis van de goede plannen, die sinds Mei 1927 zijn verheven en weer vergaan?"

Colijn.

En werkelijk heeft Minister Colijn, de oude vrijhandels-rossinant, met de bekwaamheden van een goed regisseur en grimmeur, weer naar buiten geroepen, als een jong veulen, dat een nieuwe lente aankondigt. En wordt in alle liberaal gezinde kringen, waar men nog steeds droomt van een terugkeer naar het oude liberale vrijhandelsbeginsel, met fanfaregeschetter begroet.

Maar de vermoedens blijven niet uit dat het beestje na kortere of langere tijd in het Knekelhuis belanden zal.

Amerika voelt niets meer voor de vrijhandel.

Trouwens dat lag voor de hand, want Roosevelt die nog onlangs verklaarde, dat herleving van de vrijhandel betekent, een herleving van de dictatuur van Wallstreet (de grote geldmagnaten) heeft juist in de laatste tijd ingrijpende maatregelen genomen, aan de vrije economie paal en perk te stellen.

Runciman.

En de Engelse Minister Runciman verklaarde onlangs, na een bezoek aan Amerika hetzelfde.

Maar zoals ook de Deens minister reeds verklaarde, komt van een herleving van Oslo en Ouchy niets, wanneer de Ver. Staten en Engeland niet mee doen.

Intussen blijkt hieruit, dat minister Colijn dit balletje weer opgegooid heeft, zonder zich even te vergewissen of hij kans van slagen had.

Van een herstel van het vrije ruilverkeer komt dan ook niets, dat is „verleden tijd" en totaal onvruchtbare politiek, daaraan zijn idealen en krachten te wijden.

Wat betekent eigenlijk het Osloverdrag dat thans weer in nieuwe kannen wordt gegoten? Toen in Augustus 1930 Duitsland zijn boterovereenkomst met Finland beëindigde en daardoor tegenover Nederland, dat van dit Finse verdrag profiteerde, dank zij de meestbegunstigingsclause, zijn handen vrij kreeg, begreep men daar, dat nu onze exportkansen zeer wankel waren komen te staan. Onder die omstandigheden sloten de regeringen van Scandinavië, België, Luxemburg en Nederland zich aaneen om een goed voorbeeld te geven van economische toenadering. Partijen verbonden zich op 22 December 1930 plechtig niet over te gaan tot verhoging van invoerrechten en hun verdrag open te stellen voor iedereen. Wie ook hetzelfde wenste kon zich bij dit pact aansluiten en dan mee profiteren van 't vrije ruilverkeer. Van dit mooie beginsel is echter niets terecht gekomen. Zelfs bij de landen die het verdrag sloten, hebben de meesten rustig hun tariefmuren verder opgebouwd en buiten de contracterende partijen heeft niemand er zich bij aangesloten. Alleen Nederland, dat in de internationale politiek steeds de rol van de gave, eerlijke man vervulde, hield er zich aan en werd daardoor het kind van de rekening. Vandaar dat van de zijde der werkgevers de regering herhaaldelijk is gevraagd, dit verdrag op te zeggen. Maar daar wilde de regering Colijn niets van weten.

Al spijbelde ook iedereen, wij moesten het goede voorbeeld blijven geven. Op de duur kwamen we daar het verste mee.

Daarnaast hebben we op 18 Juli 1932 nog gekregen 't verdrag van Ouchy, een practische poging om tussen Nederland, België en Luxemburg tot een geleidelijke afbraak der tolmuren te komen. Maar daar stak Engeland een stokje voor en verklaarde niet te zullen dulden, dat de Ouchy-staten elkander gunstiger zouden behandelen, dan zij ieder op hun beurt Engeland deden, op straffe van represssailles. Aan die politiek heeft Engeland tot de dag van heden vastgehouden en zo is ook van Ouchy niets terecht gekomen.

Waarom heeft de heer Colijn nu getracht 't Oslo-verdrag nieuw leven in te blazen? Bij de vele persbeschouwingen over deze kwestie, is op deze vraag — en voor de beoordeling van de waarde van deze poging, wel de allerbelangrijkste — in alle talen gezwegen.

Is er momenteel in het hoge Noorden een andere mentaliteit merkbaar, dan na 1930, toen het verdrag van Ouchy gesloten werd? Daarvan is niets gebleken, wel 't tegendeel. In Zweden, waar men over de economische welvaart niet te klagen heeft, bestaat aan dit verdrag minder dan ooit behoefte. Zeker de vrijzinnige politici daar, durven 't mooie Colijnse beginsel niet zonder meer af te wijzen, maar uit de medelingen van de ministers Gelissen en Deckers en vooral van de heer Lampe, die hen vergezelde, is wel gebleken, dat er voorshands practisch in Zweden niets te bereiken valt.

In Finland voelt men er helemaal niets voor. De Finse pers zegt nadrukkelijk, dat Finland sceptisch staat tegenover een poging om tot wederzijdse verlaging van de tariefmuren te komen, omdat men vreest, dat de Finse nijverheid verzwakt zal worden. Wel wijdt het liberale blad Ilta-Sanomat waarderende woorden aan het adres van Colijn en schrijft het, dat men het pogen met aandacht volgt, maar als Finland offers moet brengen, dan moet het niet mee.

Ook in Denemarken steekt men het niet onder stoelen of banken, dat men sceptisch staat tegenover het mooie plan Colijn. In het bekende interview van de Deense minister Munch met Politieken, zeide deze minister: „Indien Nederland voorstelt met de Oslostaten te gaan onderhandelen tot bevordering van de vrije handel, dan zal Denemarken dit met belangstelling gadeslaan, al achten wij de tijd voor een herstel van de vrije handel, nog niet rijp". Trouwens ook de Noorse minister Koht was van mening, dat voor een terugkeer naar de vrijhandel, de tijd niet rijp is al meende hij dat de tegenwoordige systemen van contingenteringen en tarieven wel iets soepeler konden zijn en dat de Oslo-staten daarbij goede diensten zouden kunnen bewijzen.

Men ziet, van een royale bijval is nergens sprake. Bovendien wat zal men met de Oslostaten bereiken, die tezamen nog. geen 30 millioen mensen tellen? Daarnaast weten we reeds, dat het initiatief van Dr. Colijn in Duitsland weinig gunstig is ontvangen en we daar er tegenwerking dan medewerking hebbente verwachten. Bovendien, ook de heer Orne, voorzitter van de Zweedse delegatie voor Scandinavische economische samenwerking, wees daarop reeds, zal van een terugkeer naar de vrijhandel geen sprake kunnen zijn, zolang de Ver. Staten en Engeland weigeren als actieve deelnemers aan de besprekingen deel te nemen en zo zeide Orne, in de naaste toekomst, is daarvan niets te verwachten.

Zo geldt ook hier weer: „pour le badinage bon pour le mariage non". Als het bij liefdesverklaringen blijft dan wil men de heer Colijn wel bedelven onder sympathie, maar voor ernstige daden laat men hem alleen.

Voor enige verruiming van ons handelsverkeer zal de dartele rossinant niets maar dan ook niets bereiken.

Waarom wordt deze oude knol dan zo opgetuigd en met kunstmatige inspuitingen zo dartel gemaakt?

Nederland-Zwitserland 2-1.

Op z'n bekende, joviale wijze, heeft de heer Hollander ons Zondag weer laten genieten van z'n keurig voetbal-verslag.

Er was over deze welstrijd al heel wat geschreven, en de Zwitserse bladen hadden bij voorbaat reeds verklaard dat hun nationaal team 't wel verliezen zou. Er waren n.l. een heel rijtje invallers. Bij nader bezien bleek dat rijtje echter te slinken tot 'n drietal, waarmede 't Zwitserse elftal aan 't zelfde euvel bleek te lijden als 't onze; dat laatste telde er n.l. ook drie, n.l. Vrauwdeunt, v.d. Hoven en van Spaendonk.

't Weer werkte allesbehalve mee; 't was koud en zo nu en dan viel er sneeuw. Mogelijk dat we hierin de oorzaak moeten zoeken voor de onvoldane stemming waarin de verslaggever al heel spoedig bleek te verkeren: ons nationaal team viel n.l. lichtelijk tegen. En dit niet zozeer door gebrek aan techniek, als wel door gemis aan initiatief, waardoor vooral de tweede helft tot 'n saaie vertoning werd.

Nu moet er aanstonds aan worden toegevoegd dat de Zwitsers dit wel wat in de hand werkten; de Oranje-hemden hadden 't wat te gemakkelijk. In 't veld ging 't n.l. met de Zwitsers nog wel, maar eenmaal voor doel gekomen werd er zo hopeloos geprutst, dat onze achterhoede, waarin Caldenhove uitblonk, ongeveer geen moeite had met dit korte spel. 't Zwitserse spel leed aan 't zelfde euvel als 't Duitse van enkele weken geleden: 't lag meer in de breedte dan in de lengte van 't veld.

Het begin van de strijd was in handen der Zwitsers, maar reeds na 'n vijftal minuten weet Nederland zich los te werken. De achterhoede der gasten is echter in uitstekende conditie en zo duurt 't nog ruim 'n kwartier eer Bakhuys met 'n formidabel schot ons de leiding kan bezorgen. Daarmee hebben we tevens 't beste deel van de wedstrijd gezien. Onmiddellijk na de thee is er wel 'n kleine opleving te bespeuren, in welke periode Vrauwdeunt op uitstekend wijze nummer twee in de touwen legt. Maar daarna wordt 't 'n „zaakje". Men gelooft 't wel, en is te zeker van de overwinning. Zelfs 't publiek wordt er down onder; de zo talrijke aanmoedigingen van voor de rust, zijn zo goed als verstomd. Zwitserland houdt intussen vol al lijkt 't 'n hopeloze zaak. 't Korte spel heeft geen succes, en wanneer ze dan tenslotte vijf minuten voor 't einde aan hun enige doelpunt komen, is dit dan ook 't gevolg van 'n ogenblikje open spel. Het te late ingrijpen van onze achterhoede die op zoiets bij de Zwitsers niet verdacht was, geeft de oude internationaal xambegglen dan de kans van de dag.

Alles samen 'n wedstrijd die door Nederland met drie of vier-nul gewonnen moest zijn; 2—1 is wel 'n schrale oogst.

Laat ons hopen, dat er bij de match tegen België wat meer vuur in ons elftal vaart!

S. R.

BUITENLAND.

HOE DE KERK IN DUITSLAND ER NA TIEN JAAR UITZIEN?

„Een kleine schare midden in de zondvloed van ongeloof en dwaalleren.

De Bisschop van Passau (Beieren) ontwerpt in zijn Vastenbrief een droevig beeld van de toekomst der R.K. kerk in Duitsland. De noden van deze tijd zijn zo talrijk, en geweldig, dat het voor een Bisschop, wiens plicht het is het volk te waarschuwen en te vermanen, geen gemakkelijke taak is het beslissende woord te vinden, en te weten waar en wanneer hij moet ingrijpen.

Voortdurend kwelt mij de bange vraag: wat zal de toekomst der kerk in ons vaderland in ons bisdom zijn? Zal er over enige decenniën inderdaad nog een kerk in Passau bestaan, een kerk die enigszins herinnert aan het huidige katholieke bisdom? Of zal het aantal gelovige katholieken samengesmolten zijn tot een kleine schare ,die zich over enige kleine eilanden verdelen kan temidden van de groeiende zondvloed van dwaalgeloof, bijgeloof en ongeloof.

Het ligt verre van mij de [illegible] morgen reeds thans wantrouwen in te boezemen. Maar menselijk bezien, zult gij de zorgen van Uwe Bisschop verstaan. Immers ge ziet met eigen ogen, hoe systematisch door allerlei overheidsmaatregelen de geest van het Chrstendom meer en meer uit de scholen verbannen wordt, uit die scholen, die onze kinderen moeten doorlopen. Mijn zorg is maar al te gemotiveerd, want de ontkerstening der school zal misschien sneller, dan wij thans vermoeden doorgevoerd worden. Het is een laatste strijd: onze volksschool, die naar recht en wet belijdenisschool moet zijn is op menige plaats voor godsdienstig christelijke opvoeding zonder betekenis geworden. Zelfs heeft men hier en daar, maar Goddank vergeefs, getracht het kruisbeeld uit de scholen te verwijderen. Trouwens, met het bidden op school is het op vele plaatsen treurig genoeg gesteld.

Tenslotte wijst de Bisschop op het feit, dat alleen door het christelijke gezin en door het christelijk ouderlijk huis de toekomst van het katholicisme in Duitsland nog gered kan worden.

Waarom de Duitse Minister van verkeerswezen aftrad?

Enkele weken geleden vermeldden de telegrammen het aftreden van de Duitse rijksminister van Verkeerswezen, Eltz von Rübenach.

Heel opvallend meldde het bericht erbij, dat de enigste Katholieke Minister hiermee was heengegaan.

We lezen thans echter waarom deze Minister aftrad:

Naar verluidt heeft Eltz von Rübenach geweigerd, het hem door de Führer verleende lidmaatschap der nationaal socialistische partij en het gouden partijinsigne, het hoogste onderscheidingsteken der beweging, te aanvaarden, en wel op grond van zijn overtuiging, dat de jongste maatregelen der regering en de strekking der nationaal socialistische politiek ten opzichte van de katholieke kerk en in het bijzonder ten opzichte van de opvoeding der jeugd, onvereenigbaar zijn met de beloften, welke de rijksregering in het in 1933 tussen staat en katholieke kerk gesloten concordaat heeft gedaan.

EX-KONING EDWARD BUIT ZIJN KONINGSCHAP TOT HET LAATST UIT.

Wel alle rechten, maar geen plichten.

Volgens berichten blijkt de Engelse Kon. Familie door ex-Koning Edward opnieuw in een zeer pijnlijke situatie gewikkeld te zijn.

Onlangs vertoefde de Engelse koninklijke familie op Sandringham, het buitenverblijf waar wijlen koning George V zo gaarne woonde en waar hij zijn laatste levensdagen heeft doorgebracht. Toen koning George VI en koningin Elisabeth er met hun beide dochtertjes heenreisden, verkeerden zij in de mening, dat het kasteel hun eigendom was. Maar toen zij het weer verlieten, waren zij tot de ontdekking gekomen, dat het niet hun behoorde, maar de hertog van Windsor.

Ofschoon deze van het oude kon. verblijf niets wilde weten en er niet wilde wonen, heeft hij op grond van familiebepalingen de z.g. bezitting des konings op zijn part. naam laten zetten en wil hij deze thans niet dan tegen zeer exorbitante prijzen aan de Kon. Familie terugverkopen.

Thans is Sandringham het voorwerp van delicate onderhandelingen. George VI wil het gaarne kopen, doch Edward stelt voorwaarden, die ver boven de waarde gaan. Zij zijn in de familieraad besproken.

WAT IS NU POSITIEF CHRISTENOM?

De Bisschop van Aken aan het woord.

De Duitse Bisschoppen en de Duitse Katholieken hebben thans reeds 4 jaar lang vertrouwd op de plechtige gelofte van Adolf Hitler, „dat het positief Christendom de grondslag zou vormen voor de opbouw van de nieuwe staat." De Katholieke Kerk heeft echter moeten ervaren dat deze bekentenis tot het positie[illegible] niets anders is geweest dan een schijnbeweging. De Bisschop van Aken schrijft in zijn vastenbrief van dit jaar: „Wanneer men heden ten dage zo vaak hoort spreken over positief Christendom, dat de grondslag moet vormen voor het openbare leven, dan zou men vanzelfsprekend geneigd zijn te geloven, dat er mee bedoeld is: het aanvaarden van alle positief vaststaande feiten uit het leven van Jezus Christus, en dat men Christus als de Zoon Gods, als de leraar en Verlosser der mensheid zou erkennen. Bij nader inzien komt men tot de bevinding, dat daarmee van Nationaal-Socialistische zijde in het Derde Rijk slechts bedoeld is het beoefenen van bepaalde positieve deugden, die men denkt als tegenstelling tegenover negatieve deugden, zoals deemoedige onderwerping en bereidwillige aanvaarding van het lijden. Naast de krachtige daad en de bereidwillige inzet van de strijd tegen vijanden des volks, wordt vooral als positief christendom bedoeld de bereidvaardigheid jegens de medemensen, speciaal jegens de volksgenoten. In dit christendom is niets te bespeuren van datgene wat het geloof over Christus, Zijn persoon en Zijn werk ons leert. Al het wonderdadige en Goddelijke wordt naar het Rijk der fabelen verwezen, voor al de Verlossing is voor hen een steen des aanstoots."

NEDERLAND.

Sprookjes van Mevr. van Ammers Küller.

De bekende Ned. schrijfster Mevr. Jo van Ammers—Küller houdt momenteel, zoals lezen we in de laatste Nederlandse bladen, een tournée door Duitsland, waarbij zij op 12 plaatsen als spreekster optreedt.

Op welke wijze deze Ned. schrijfster voor Nederland vlagvertoon maakt in 't buitenland blijkt uit een verslag van haar rede te Berlijn gehouden, waarvan het Nat. Soc. getinte Ned. Perskantoor te Berlijn een verslag zond aan de Ned. pers en waaraan we het volgende ontlenen:

„Spr. vertelt van het Calvinisme, dat wellicht met de grauwe lucht van Nederland en met het water en het gevaar verband staat. Het traditionele Calvinisme is niet blij, lacht niet, is steeds ernstig. Men viert ook geen feest. Dat is te werelds. Dit Calvinisme was het krachtigst in de dagen van nood. Maar toen het Holland goed ging, toen Holland rijk werd, toen wilden de strenge Calvinisten toch ook van het leven genieten. De Kerk verzette zich. Maar men vond een compromis: men vierde feesten te huis! Achter het horretje!

Heel Holland, roept spr. met stemverheffing uit, verbergt zich als het ware achter het horretje. In het kleine Holland, waar men elkaar zo vaak kent, voelt men zich als het ware steeds bespionneerd. Vandaar het horretje, waarachter men desnoods danst en pret maakt. Maar in het openbaar zijn vreugde te uiting te brengen, dat is niet netjes. Zo heeft Holland een huiselijkheid gekregen, die men in andere landen niet vindt. Spr. wijst op de mooie scholen, die in Nederland gebouwd zijn. En ieder vindt in Nederland een school van zijn richting, wat weer een typische uitdrukking van het Ned. individualisme is. De scholen in Nederland zijn streng. Ook op de scholen heerst geen blijheid. In Juli, de mooiste maand in Nederland, examineert bovendien de ene helft van het volk de andere. De professors en schoolmeesters zijn niet in, dat dit toch eigenlijk verschrikkelijk is. Want professors en schoolmeesters zijn nu eenmaal, ook in Nederland, conservatieve wezens van een Calvinistische mentaliteit."

Aldus Mevr. Ammers—Küller.

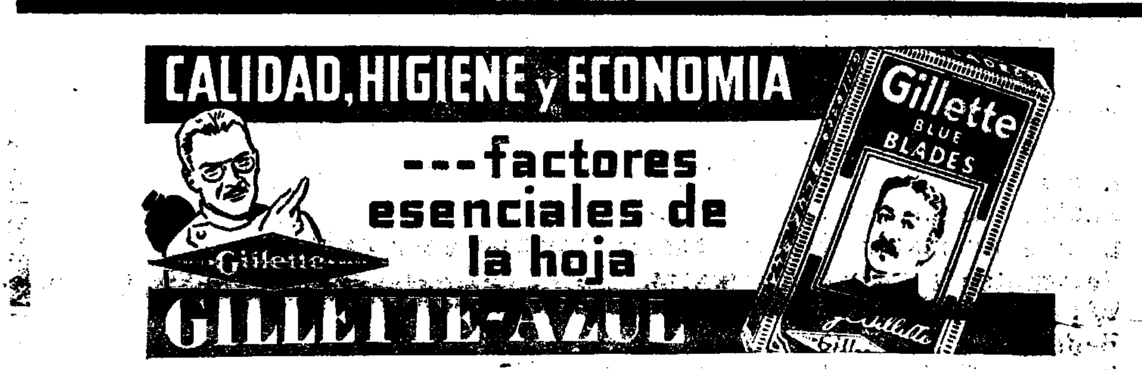
Is het wel wonder, dat wanneer Nederlanders in het openbaar van hun land en volk zulke sprookjes vertellen en onze landaard belachelijk en bespottelijk trachten te maken, men in het buitenland vaak de bespottelijkste denkbeelden omtrent ons land en volk ontmoet.

Ook deze mededeling bereikt de Ned. Pers weer via het Duitse pers-propaganda bureau voor Nederland en de laatste woorden worden door het bureau onderstreept.

Met zulke domme en bespottelijke voorlichting van z.g. Nederlanders begrijpen we hoe men in Duitsland aan de dwaze mening komt, dat wij Nederlanders slechts „grensduitsers" zijn.

Merkwaardig intussen dat deze Ned. dame, die op zulk een ergerlijke wijze in de vreemde over haar vaderland spreekt, van Hitler in hoogst eigen persoon de Hitler onderscheiding gekregen heeft.

Terecht merkte de Maasbode reeds op dat wanneer een Duitser hier in Nederland zo over zijn vaderland had gesproken, hij bij terugkeer in Duitsland, op bevel van Hitler onmiddellijk in een concentratiekamp werd opgesloten.

CURACAO.

Voor Oud IJzer.

Op 2 Maart kwam hier het Zweedse ss. Theodor, dat op 4 Maart van hier vertrok via Aruba naar New York, met een lading oud ijzer. Agenten zijn de firma E. & G. Martijn.

Na negen Maanden.

De vorige week opende de Koloniale Raad met de stereotype mededeling: „aangezien de notulen van de vorige vergadering nog niet in druk verschenen zijn..."

En onder algemeen gelach werd deze mededeling ontvangen.

Het pleit voor de bonhomie van onze raad, alhoewel deze wel wat te ver gedreven wordt.

Reeds meermalen hebben we geklaagd over het lange uitblijven der notulen, en we begrijpen niet dat de raadsleden zelf niet meer behoefte hebben aan het nazien van een of ander, wat in de loop van het jaar in de Raad gesproken is.

Wij hebben die behoefte dikwijls gevoeld.

Tot aan de Zitting van 4 Maart, dus in tien maanden tijd, waren er 2, zegge twee bladzijden van de Notulen 1936—1937 verschenen.

Of het gelach van de Koloniale Raad heeft geholpen, weten we niet, maar Zaterdag l.l. verschenen de notulen van 16 Juni 1936.

Na negen maanden!!

Wanneer het zo doorgaat, zal de scheidende Heer Bichon niet eens meer als Raadslid ter goedkeuring onder zijn ogen krijgen, wat hij driekwart jaar in de Raad heeft gezegd.

En nog interessanter zal het worden in 1938, wanneer de Koloniale Staten ter goedkeuring zouden krijgen, wat in een Koloniale Raad besproken is, of zal daarvoor dan misschien nog eens een extrazitting bij elkander geroepen worden?

Waar het aan ligt? Dat moeten de autoriteiten maar uitzoeken. Maar dat het meer dan erg is en zo iets ontoelaatbaar is, zal een ieder met ons eens zijn.

In dank ontvangen.

Van de Poolse Consul de Hr. F. H. Mensing enkele propaganda lectuur over de touristen-oorden in Polen.

Merkwaardig dat het bezoek van het Prinselijk Paar aan Krynicka, vermoedelijk wel aanleiding is geweest, dat de folder over Krynicka ook in het Nederlands is uitgegeven.

Van de firma Mensing een interessante brochure van Gevaert over filmen.

Verkopen van buitenlandse loterijbiljetten.

Terzake het verkopen van buitenlandse loterijbiljetten is proces-verbaal opgemaakt tegen de 31-jarige vreemdeling F. De in zijn bezit gevonden buitenlandse loterijbiljetten alsmede het voor de reeds verkochte loten ontvangen geld, zijn in beslag genomen.

Diefstal.

De 28-jarige G. heeft aangifte gedaan van diefstal of verduistering van een gouden ring ter waarde van ongeveer f 35.—, welke ring hij sedert een jaar en twee maanden vermist. De Politie steld een onderzoek in.

Door de Politie is proces-verbaal opgemaakt tegen de 26-jarige chauffeur B., die, ongeveer 1 jaar en 2 maanden geleden, tijdens het vervoeren van een inboedel voor een zekere G., een gouden vingerring had ontvreemd.

Door de 57-jarige koopman E. werd bij de Politie aangifte gedaan van diefstal van een zilveren armbandhorloge en onderkleding. De dienstbode P., die als verdacht hiervan door de Politie werd aangehouden, bekende de diefstal te hebben gepleegd. Bij een ingesteld onderzoek in haar woning werden het horloge en onderkleding, aan aangever toebehorende, terug gevonden en in beslag genomen. Onder aanzegging van proces-verbaal is zij op vrije voeten gesteld.

De 43-jarige vrouw M. heeft aangifte gedaan, dat een zak, inhoudende 560 lemoentjes, welke zij op de De Ruyterkade een ogenblik had neergezet, weggenomen is. De Politie stelt een onderzoek naar de dader in.

Brand.

Op j.l. Zaterdag is brand ontstaan in de percelen No. 116 en No. 117 te Eendracht in het 2e District alhier. Toen de Politie-brandweer, die was uitgerukt, ter plaatse kwam, was het blussen van deze percelen niet meer mogelijk. De huizen brandden dan ook tot de grond toe af. Het perceel No. 115 dat aan een geval ook reeds vlam had gevat, kon door de brandweer worden geblust en door verder nat houden, gespaard. Uit het door de Politie ingestelde onderzoek is gebleken, dat de vrouw van de eigenaar der 3 woningen, de 40-jarige vrouw S., de brand had gesticht. Bij haar verhoor bleek echter dat zij onsamenhangende antwoorden gaf, hetgeen deed vermoeden dat zij niet wel bij 't hoofd was. Een ontboden dokter heeft haar hierop onderzocht en constateerde, dat zij krankzinnig was. De vrouw is hierop naar het krankzinnigengesticht te Groot Kwartier vervoerd alwaar zij ter verpleging is opgenomen.

Inbraak.

In de nacht van Zaterdag op Zondag j.l. heeft men in de woning van de 32-jarige R. te Rio-Canario, tijdens zijn afwezigheid, een koffer opengebroken en daaruit een bedrag van f 15.— ontvreemd. Hij verdenkt hiervan een zekere M., die hij bij zijn thuiskomst in zijn woning aantrof en zeide dat hij de koffer had opengebroken om naar een foto te zoeken. Het blijkt, waarin het geld geborgen was geweest, had M. toen in zijn handen. Dit is hem door R. ontnomen, waarbij bleek dat het ledig was. M. had intussen de vlucht genomen, en is tot heden nog niet gevonden.

Ontvreemd.

Door de 32-jarige koopman C., is aangifte gedaan dat uit de brandkast, staande op zijn kantoor, in de voormiddag van Zondag 7 Maart 1937, een bedrag aan bankbiljetten van f 100.— is ontvreemd. De Politie heeft hierop een onderzoek ingesteld en als verdacht van deze diefstal aangehouden, de 28-jarige J., die bij zijn verhoor bekende het geld ontvreemd te hebben.

Het geld, dat hij verborgen had, is hierop door de Politie in beslag genomen.

Autobus omgeslagen.

Op de weg naar Bullenbaai is ter hoogte van de plantage „Rafael" de autobus 1879-C., bestuurd door de 24-jarige chauffeur A., zeer vermoedelijk door te grote snelheid, bij het nemen van een bocht, omgeslagen, met het gevolg dat twee personen zeer lichte verwondingen opliepen.

Proces-verbaal wordt opgemaakt.

Aanrijding.

Het 7-jarig jongetje M. is, toen het eergisteravond de Pietermaaiweg wilde oversteken, door de luxe-auto 1372-C., bestuurd door de 30-jarige N., aangereden, met het gevolg dat het kind zijn linkerbeen brak.

Het jongetje is met dezelfde auto naar de Thelma-kliniek aan de Penstraat alhier vervoerd en aldaar ter verpleging opgenomen. De Politie stelt een onderzoek in of er in deze sprake is van schuld van de bestuurder.

R. K. PADVINDERSVERENIGING. ST. THARCISIUSGROEP. CURACAO.

Voortrekkers:

Wonderbare bouw, die GIJANTHADEN,

Als 'n toverpaleis uit 'n sprookje!

En nu je meubels klaar! De verkwast ter hand! En klaar voor het feest!

Verkenners van Troep I,
Bijeenkomsten: Vrijdag 12 Mrt. 4—5 Snippen, Zwaluwen,
Zaterdag 13 Mrt.:
Om 1.30 aantreden. We vliegen uit!
Ruim 6 uur thuis.
P.L.'s, denk aan de besluiten van de Troepraad!

Nieuwelingen van Troep II.
Zaterdag, 13 Mrt. 4—6.

Elke kleine versterving is 'n steentje voor 'n gebouw van je wilskracht!

Ik denk aan de stilte van 'n Eennacht-avond en die van 't Keizerlijk Paleis!

Zijn jullie Verkenners?

Ch. H. Bavelaar †

Uit Nederland ontvingen we dezer dagen het bericht, dat te Vlaardingen-Aubacht is overleden de Heer

Hendricus Bavelaar

Op Aruba is de Heer Bavelaar geen onbekende. Hij was een der Stichters van het Zeemanshuis aldaar en enkele jaren een ijverig agent en correspondent van ons blad, hetgeen hij geheel belangeloos deed, uitsluitend tot steun van de goede zaak.

Toen de Hr. Bavelaar het vorige jaar naar Holland vertrok, verloor Katholiek Aruba in hem een grote steun.

Niet lang heeft de Heer Bavelaar in Pernis bij het nieuwe oliebedrijf mogen werken.

Op 30-jarige leeftijd is hij heengegaan. Nog jeugdig maar na een zeer verdienstelijk leven. Moge God zijn loon zijn.

R. I. P.

Rectificatie.

In ons overzicht van de Curaçaose begroting 1938 van l.l. Zaterdag is er vanzelfsprekend, zouden we haast zeggen, alhoewel het geen complement is voor onze drukkers, in al die cijfers een drukfout ingeslopen.

En wel bij de post voor de feestviering van het a.s. regeringsjubileum van de Koningin.

Daar staat f 325.000: maar eenieder zal wel begrepen hebben dat daar een 0 te veel stond en de gevraagde post f 32.500 is.

Zouden enkele fuifnummers zich reeds blijgemaakt hebben met deze grote som, dan vragen we hun wel excuus.

Nieuwe Nuntius in Venezuela.

Tot Nuntius in Venezuela is benoemd Mgr. Luis Centoz, die 2 Maart l.l. in Venezuela is aangekomen, als opvolger van Mgr. Fernando Centoz.

Mgr. Centoz werd geboren te Saint Pierre, Aosta, op 2 April 1883. Aan de Apolinaris-universiteit in Rome doctoreerde hij in de Theologie en het Canoniek Recht. In 1909 werd hij benoemd tot minutant aan de Staatssecretarie te Rome, in 1921 tot Auditeur bij de nuntiatuur in München, welke post hij echter om bijzondere omstandigheden niet bekleedde. Eind September 1925 zien wij hem te Berlijn, als raadsman bij de Nuntiatuur. Van de vijf jaar, die hij daar verbleef, werkte hij vier jaar, samen met Kardinaal Pacelli, thans Staatssecretaris van Z. H. de Paus.

In 1932 werd hij benoemd tot Nuntius in Bolivia, en aartsbisschop van Edessa. Gedurende die tijdperk viel de oorlog tussen Bolivia en Paraguay — Juli 1932 tot Juni 1935, — waarin hij zich vooral wijdde aan de organisatie van de geestelijke hulp in het leger, door de benoeming van Mgr. Cleto Loayza, bisschop van Potosi, tot legerbisschop, met een staf van aalmoezeniers. Ook verkreeg hij door de tussenkomst van Zijne Heiligheid de Paus de uitlevering van een groot aantal krijgsgevangenen. Hierom werd hij voor de Boliviaanse regering in Februari 1934 vereerd met het Groot Kruis van de Condor van de Andes. Eveneens heeft hij op aanzienlijke wijze bijgedragen om de smarten van de oorlog te verlichten, door het zenden van correspondentie en kleding aan de gevangenen. Om het prestige van de Boliviaanse clerus te verhogen, heeft hij met steun van de regering drie priesters en een seminarist naar Rome gestuurd, naar het Pauselijk College Pio Latino Americano, om aan de Gregoriaanse Universiteit hun studies te voltooien.

Brand.

Gisteren morgen brak er brand uit in de Garage-deposito van de firma M. E. Curiel & Sons op Scharlo.

Een zekere Chauffeur van de Bus Chesterfield heeft de truck in de garage gebracht, waar men even later brand ontdekte!

Deze chauffeur wordt van de brandstichting verdacht.

Deze zelfde chauffeur sloeg daarna met een zwaar voorwerp een employé van deze firma op het hoofd, zodat hij vervoerd moest worden naar het Hospitaal ter verpleging.

De Chauffeur is door de Politie in bewaring gesteld ter nadere informatie.

Rood-wit-blauw en de Ver. „De Princevlag".

Naar aanleiding van het Koninklijk besluit, waarbij de kleuren der nationale vlag weer in ere zijn hersteld, stelde men ons de vraag of hiermee de Vereniging „De Princevlag" ook haar beweging staken zal?

Het antwoord vinden we in een commentaar, welke de Avondpost gaf van het toen nog te verwachten, thans afgekomen, Koninklijk besluit.

Over de herstelde eer schrijft het blad eerst:

Want die eer was aangetast: het rood-wit-blauw, de vlag, die eeuwenlang ons lief en ons leed heeft gedeeld en waaronder onze marine en onze koopvaardijvloot de zeeën hebben bevaren, werd verdrongen door het oranje-blanje-bleu. Waarom? Er was geen enkele plausibele reden voor dit particulier initiatief, dan alleen dat het... een initiatief was. In de jaren van opgang en bloei der nationale gedachte, zoals wij die thans meemaken, zoeken velen met overigens prijzenswaardige ijver naar steeds nieuwe gelegenheden, om vaderlandsliefde en trouw aan onze dynastie naar buiten te tonen. Niet zelden heeft ons in de laatste jaren de vrees bekropen, dat het een teveel zou worden aan initiatief en uiterlijk vertoon. Welnu, de beweging voor het oranje-blanje-bleu, aangewakkerd in 1933 door het vierde eeuwfeest van Oranje's geboorte, was een van de vormen, waarin het nationale initiatief zich toonde, en als er eenmaal een geestdriftgeleide beweging lopen velen mee.

De vereniging „De Princevlag", waarin een stuk volks-initiatief zich zo krachtig toonde, heeft gelukkig een jaar of twee geleden reeds water in haar wijn gedaan, door te gaan propageren het oranje „in" of „aan" de vlag; „aan de vlag" wil zeggen het rood-wit-blauw met de oranjewimpel.

Welnu, dit is dan ook de aangewezen combinatie voor ons volk.

K
KRO
O

Wereldprogramma Via P.C.J. Golflengte 31.28 19.24—20.24 uur Curaçaotijd. Zondag 13 Maart 1937.

1. Gramofoonmuziek.
2. Wat in Nederland verscheen, door Anton van Duinkerken.
3. Van en Voor de Missiepost.
4. Gramofoonmuziek.
5. De Nederlandse Luchtvaart, door P. R. O. Peler.
6. Vaderlandse Kroniek.

Koloniale Uitzending van de K.R.O. Via P. H. I. op Golflengte 25.57 M. Van 9—10 uur Curaçaotijd.

1. Mars.
2. Landbouwkundige Missie-actie, door Ir. J. P. Planje. Dombrug.
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

De werkkampen voor de Schoolvrije Jeugd.

De „Beurs- & Nieuwsber." heeft het in zijn blad van gisterenavond over de werkkampen, waarvoor op de begroting 1938 f 30.000 is aangevraagd.

Het blad schrijft daar:

Hoewel nog niet alles geregeld is, heeft het Leger des Heils, dat zich dit soort werk ter harte zal nemen, zich reeds van een terrein weten meester te maken, terwijl het in de bedoeling ligt, dat uit Holland verschillende bekwame krachten voor dit werk zullen uitkomen. Indien de toestand zo ernstig is als bijvoorbeeld kapitein Beunders ons deze schetste, dan moge men het slechts toejuichen dat het Gouvernement, begrijpende, dat hier een mooi stuk werk kan worden verricht, niet minder dan dertigduizend gulden beschikbaar heeft gesteld ook van andere zijde heeft dit vraagstuk de aandacht.

Door de zeer minimale aandacht, welke het blad besteedt aan de „andere zijde" is deze voorstelling van zaken wel ietwat erg eenzijdig belicht.

Die „andere zijde" is de Rooms Katholieke Missie, die ook voor dit vraagstuk de grootst mogelijke aandacht heeft, omdat het grootste percentage van deze jongens Rooms-Katholieken zijn.

De aangevraagde f 30.000 zijn bedoeld voor 100 jongens in het werkkamp der R. K. Missie, wat vermoedelijk op Barber zal komen en 60 jongens in het werkkamp van het leger des heils, wat op Brievengat zijn zal.

Aanvankelijk had de Missie gedacht de voor 't werkkamp nodige leiding te kunnen krijgen van de Fraters van Tilburg, die hier reeds gevestigd zijn; Maar het hoofdbestuur moest mededelen daarvoor geen personeel meer beschikbaar te hebben.

Doch thans kan de Missie de beschikking krijgen over de Kruisvaarders van St. Jan, die zich bereid hebben verklaard gaarne dit werk te aanvaarden.

De leden van deze Nederlandse Congregatie, waarvan het moederhuis te Rijswijk is, zijn speciaal voor dit werk getraind.

En van hun schitterend kunnen legt getuigenis af het prachtige werkkamp te Rumpen in de Mijnstreek.

Naar aanleiding van hun resultaten zijn ze door de Nederlandse regering gevraagd ook de zorg voor de verwaarloosde jeugd op zich te nemen. Ook in Engeland houden zij zich met dergelijk werk.

Binnen enkele maanden wordt de Algemene Overste deze Congregatie hier verwacht om de inrichting verder te regelen.

Zuster Getulia.

Op Welgelegen is voorzien van de laatste H. Sacramenten de Eerw. Sr. Getulia.

Lange jaren was zij werkzaam op Bonaire.

Niet minder dan 50 reizen maakte zij naar dit eiland, waarvan 48 per bark.

In dank ontvangen.

Van de firma S. E. L. Maduro & Sons een bronzen gedenkpenning ter herinnering aan het 10-jarig bestaan dezer firma.

We hebben indertijd bij gelegenheid van het eeuwfeest van deze penning reeds een beschrijving gegeven.

KUNSTWEGEN ONTDEKT, DIE DOOR DE INCA'S WAREN AANGELEGD.

Grote successen van de Andes-Amazone-expeditie.

De bergrug de Andes, die door geheel Zuid-Amerika loopt, is in Ecuador eerst nu door de Andes-Amazone-expeditie van kapitein Loch overwonnen. De overtocht over de 4500 meter hoge met sneeuw bedekte bergketens eiste een voorbereidende studie van 15 maanden in Ecuador. Na veel zoeken vond men een weg door het gebergte, die tot nu toe onbekend was. De expeditie legde in het geheel 3776 kilometer af, waarvan 992 in een kano en op vlotten en 2784 K.M. te voet en te paard. In de gebieden die men doortrok, was geen voedsel te krijgen voor mens of dier, zodat alles meegedragen moest worden door de expeditie, die uit 447 man en 58 dieren bestond. Zestien keer lieten de Indianen, die zich als dragers aan de expeditie verhuurd hadden, de onderzoekers in de steek, omdat zij vreesden, dat er vijandelijke stammen leefden in de bergstreken en gedeeltelijk ook vanwege de koude.

De expeditie bereikte het meer, dat waarschijnlijk het beroemde „Schattenmeer van Valverde" is. Maar het onderzoek wees uit, dat het goud en zilver, dat men op de bodem meent te zien, niets is dan mica. Voor de expeditie het Llanganatis-gebergte bereikte, drong zij het dal van Rayo Urcu binnen, dat de Andes met Oost-Ecuador verbindt. Men meende dat hier de z.g. „Spook-Indianen" leefden, een westelijke groep van de Ssabelas-Indianen. Wel vond de expeditie sporen van hen, maar zij deden hun naam eer aan en bleven onzichtbaar. Er was echter geen twijfel mogelijk, dat zij zich nog kort geleden in deze omgeving hadden opgehouden. Toch vond men nog enkele slachtoffers van hun oorlogszuchtige geest, lijken van gedode krijgers.

De expeditie zal de eerste nauwkeurige kaart van deze streken samenstellen. De gegevens van hun tocht zijn buitengewoon belangrijk, omdat de Indianen in die streken bijna uitgestorven zijn. Men vond ook de ruïnes van oude kunstwegen, die uit de Inca-tijd stammen voor de ontdekking van Amerika. Verschillende soorten zoogdieren en vogels, die tot nu toe nog niet in de musea's van Europa en Amerika voorhanden waren, zijn van grote betekenis. Daaronder is b.v. een pikzwarte behaarde tapir, die de expeditie op een hoogte van 3600 meter levend ving, verder een vogel, die zij de naam van parapluie-vogel gaven, en een exemplaar van een onbekende berensoort.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

De Heer Mussert is eerste candidaat gesteld op alle lijsten der N.S.B. voor de a.s. verkiezingen.

Door de Nationalisten is de Mar Cantabrico in de Golf van Biscaje in brand geschoten.

Enkele weken geleden wist de Mar Cantabrico een uur vóór de afkondiging van de Neutraliteitswetten, de Amerikaanse wateren te verlaten, beladen met ammunitie. He schip kwam van Mexico.

In de Middellandse Zee is een Zweedse Tanker op een mijn gelopen.

Op de Normandië te Havre is staking uitgebroken, welke zich tot de gehele haven heeft uitgebreid.

UIT NEDERLAND.

De directeurgeneraal van de Koninklijke, de Heer de Kok is Zondag in gezelschap van de Heer Schmidt Crans.

De verschillende economische experts, van de bij de Oslo-conferentie aangesloten landen bespraken de mogelijkheden van nieuwe overeenkomsten op het gebied van het muntstelsel. Besloten werd enige veranderingen in de gesloten overeenkomst te maken. In het communiqué wordt nog gewezen op de vriendelijke en bereidwillige toon, die overal merkbaar was, terwijl er tevens een ongewoon persoonlijk contact bestaat tussen de vertegenwoordiger.

De directie van de KNSM ontving bericht uit Valencia dat het ss. Ajax aldaar gearriveerd is om de vluchtelingen, die nog in de Nederlandse en Belgische gezantschappen te Madrid aanwezig waren, mede te nemen.

Het Tweede Kamerlid Bongaerts stelde de minister verschillende vragen naar aanleiding van de bestellingen die de KLM in het buitenland gedaan heeft, waarbinnen de binnenlandse vliegtuigindrstrie zelfs niet in de gelegenheid gesteld heeft om mede te dingen, en de bouwopdrachten voor een nieuwe serie vliegtuigen onmiddellijk in het buitenland gegeven worden.

Aneta verneemt uit Rome dat Dr. Willem Mengelberg, die in de Italiaanse hoofdstad een concert gaf, grote sucessen oogstte. Na zijn dirigeren werden hem donderende ovaties door het enthousiaste publiek gebracht. Waarschijnlijk zal de Nederlandse dirigent nog enige tijd te Rome doorbrengen alvorens zijn tournee voort te zetten.

De grote tinbaggermolen, die enkele dagen geleden uit Nederland vertrok, gesleept door de Humber en de Schelde, is bij storm in het Kanaal gezonken.

De molen is wel verzekerd, maar het zal zeker een jaar duren eer een nieuwe klaar is, waardoor voor de tin-Maatschappij grote schade is ontstaan.

H.M. de Konigin zal op 10 April de doopplechtigheid verrichten van de Nieuw-Amsterdam.

SPORT.

De jeugdige Deense zwemster Ragnhild Hveger verbeterde te Kopenhagen het wereldrecord borstcrawl op 300 meter, en wist dit record op 3 minuten 50 sec. te brengen. Hierdoor werd Willy de Oude van de eerste plaats als wereldrecordhoudster Hveger verdrongen. De recordstand is thans tussen de Hveger en Willen, Denemarken — Holland 8—11.

Programma van CUROM Op Woensdag 10 Maart 1937.

Wijzigingen voorbehouden.

7.00 — 7.02 n.m.:
Wilhelmus

7.02 — 7.10 n.m.:
Zang van de Hr. P. Pons met pianobegeleiding van Mevr. E. Lotman:
a) The Rosary
b) Stay as sweet as you are
c) Love in bloom

7.10 — 7.20 n.m.:
Pianoconcert: Nocturne — Chopin

7.20 — 7.30 n.m.:
Zang van de Hr. P. Pons met pianobegeleiding van Mevr. E. Lotman:
a) Geen dag en geen uur
b) Geen geld en toch geen zorgen
c) Het meisje met de blauwe hoed

7.30 — 8.00 n.m.:
HURTADO'S BAND:
a) Buen puenjas, Paso Doble
b) Close to me, Fox Trot
c) There is something in the air, Fox Trot
d) You are my lucky star, Fox Trot
e) I've got rhythm, Fox Trot
f) Juliana, Wals
g) Einana, Tumba

8.00 — 8.15 n.m.:
Gramofoonplaten:
N.B. Hierbij zal worden omgeroepen propaganda van de firma La Casa Amarilla.

8.15 — 8.30 n.m.:
HURTADO'S BAND:
a) Under the double eagle
b) A fine romance, Fox Trot
c) Under the double eagle
N.B. Als voren van Chevrolet automobielen

8.30 — 9.00 n.m.:
HURTADO'S BAND:
Combinatie Marimba en guitars:
a) Maria Elena, Wals
b) Romana, Wals
c) Cielito Lindo, Wals
Trio Antillano (Viool, fluit en piano):
a) Josefina
b) Mi pensamiento
c) Flores Negras

9.00 n.m.:
Wilhelmus.

Donderdag 11 Maart 1937.

7.00 — 7.02 n.m.:
Wilhelmus

7.02 — 7.20 n.m.:
Ds. van Lindonk over Beethoven

7.20 — 8.00 n.m.:
Beethoven muziek

8.00 — 8.15 n.m.
Operette gramofoonplaten
N.B. Hierbij zal worden omgeroepen propaganda van de firma **La Casa Amarilla**

8.15 — 9.00 n.m.:
Gramofoonplaten — dansmuziek.

Vrijdag 12 Maart 1937.

7.00 — 7.02 n.m.:
Wilhelmus

7.02 — 7.30 n.m.:
Kinderprogramma onder leiding van de Hr. R. Gehrels

7.30 — 8.00 n.m.:
Piano soli van Mevr. Broek — Tramery
a) Arabesque, Claude Debussy
b) Nocturne, Opus 55 No. 1, F. Chopin
c) To a waterlily (Forest Idylls), Edw. McDowell
d) Valse in E minor, Cesar Cui

8.00 — 8.15 n.m.:
Gramofoonplaten:
N.B. Hierbij zal worden omgeroepen propaganda van de firma La Casa Amarilla

8.15 — 8.30 n.m.:
Gramofoonplaten:
N.B. Alsvoren van de Chevrolet automobielen

8.30 — 9.00 n.m.:
Gramofoonplaten:
Muziek van The Revelers, The Mills Bros. e.d.

Windshorst placht te zeggen, dat het niet nodig is, telkens iets nieuws te zeggen, maar dat het wel van de grootste betekenis moest worden geacht, waarheden telkens opnieuw te herhalen.

„Wat rijden al die menschen gevaarlijk vandaag", dacht u immers vanmiddag achter het stuur. (Hoe zegt men dat ook weer van dien splinter, dien balk en uw oog?...)

LANGS DE MISSISSIPPI. Een foto van Memphis, Arkansas, van de moeilijkheden die de overstromingen de bevolking bezorgen. Het water van de Mississipi stroomt hoger dan de weg,

SPORT-RUBRIEK

Officiële Mededelingen VAN „De Curaçaose Voetbalbond."

Secretarissen!

Denkt aan de Candidaten-lijsten, de machtigingen voor de Algemeene Vergadering en de ledenlijsten.

Alle inlichtingen, opgaven, e.d. worden gaarne verstrekt door den 1sten Secretaris-competitieleider, **de heer H. A. Dennert, Breedestraat 181,** telefoon 640.

INGEZONDEN.

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie).

In het belang van ons Stedenschoon.

In het belangrijk en interessant geillustreerd blad „Continental", waarvan de intelligente jongeman de Heer Máximo Ares Directeur-Eigenaar is, heb ik een stuk gelezen, betreffende de aanbouw op de terreinen genaamd „Villa La Fama".

De man van het initiatief en tevens eigenaar van genoemde terreinen, is de Heer Camarena, een man die zijn belangen heeft weten op te offeren als de omstandigheden dat van hem eisten, om tot het stedenschoon van mijn geliefd eiland bij te dragen, wat bewezen wordt door zijn afstand van een hoeveelheid land voor stratenaanleg, aan het Gouvernement, zoals in genoemd stuk geschreven staat, terwijl in 't zelfde gecomentarieerd wordt, dat het jammer is dat het Departement van Openbare Werken nog niet begonnen is met het herstel der straten, en dat het aan dat Departement toevertouwd is, het uitdenken en uitvoeren van alles wat tot vooruitgang en verfraaiing van de stad voert, gezien dat wij telkens door aankomende toeristen bezocht worden, welke als speurders die indrukken zoeken, door buitenwijken en boulevards kruisen, reden waarom het Gouvernement uit moet kijken om aan onze stad het beste aanzicht te geven.

En de schrijver weet niet, dat toen de Heer Camarena dat land afstond aan het Gouvernement, het Departement van Openbare Werken zich compromitteerde om de straten te herstellen, volgens overeenkomst van de Heer Camarena met dat Departement van Openbare Werken in het jaar Negentienhonderd en negenentwintig (1929) aangegaan, terwijl zich de omstandigheid vóórdoet, dat op genoemde terreinen en de omliggende, er ongeveer **Twaalfhonderd huizen** staan, welker eigenaren belastingbetalers zijn.

Aan de vooruitstevende geest van de Heer Camarena is het te danken, dat er vehikels door vele der door hem geopende straten kruisen, zodoende de komst van de dokter aan de deur der zieken vergemakkelijkende ofwel de komst van het, voor het levensonderhoud onontbeerlijke nat, **Het water,** voor hen die zich niet van de waterleiding van het Gouvernement bedienen kunnnen.

Het is een onomzeilbare plicht voor het Departement van Openbare Werken, om het herstel der voornaamste straten te beginnen, anders zal er een ogenblik komen waarna er geen gelegenheid meer voor de bewoners van de hoogten van Chère Asile zal zijn om naar hun woningen op te gaan, want indien de bewoners van het huis van de zelfde naam, hun koraal sluiten, zal er geen gelegenheid zijn om op te gaan, daar de opgang naast het Gouvernements regenbak in onbegaanbare toestand sinds lang verkeert en welke straat eigendom is van de Heer Camarena en van het Gouvernement.

Het is reeds tijd dat het Departement van Openbare Werken het noodzakelijk herstel der straten voor zijn rekening neemt, daar deze buitenwijk een stadsdeel is.

Camarena.

Aank. en vertr. der schepen in de maand Maart 1937.

Datum	Vlag	Naam v/h. schip	Herkomst	Bestemming
10 Maart	Duit.	Phoenicia	Prt. Cabello	Aruba
11 „	Ned.	Venezuela	Prt Colombia	Prt Cabello
12 „	„	Luna	Maracaibo	Prt Cabello
12 „	„	Libertador	Mara-Aruba	Aruba, Maracaibo
12 „	Fr	Colombie	La Guaira	Prt Colombia
12 „	Duit	Pelatia	Prt Colombia	Prt Cabello
12 „	„	Allemania	Maracaibo	Maracaibo
13 „	Ned	Breda	Amsterdam	Cristobal
13 „	„	Cottica	La Guaira	Prt Cabello